

PROCESUL

Eu cred că Isus Hristos nu a avut un proces corect la Curtea lui Herodot, înaintea lui Pilat, de aceea aş vrea ca în următoarele patruzeci și cinci de minute să-I oferim un proces corect, pentru că El este pus din nou sub semnul întrebării.

Unul din motivele principale pentru care El este pus sub semnul întrebării este Cuvântul Său. Eu cred acest Cuvânt, de aceea în seara aceasta voi citi un text foarte controversat din Scriptură, și anume **Marcu 16**.

Dacă am fi spus jurământul pentru drapel sau imnul Americii, ne-am fi ridicat cu toții în picioare, deci dacă facem aceasta în cinstea națiunii noastre, cu siguranță ar trebui s-o facem și pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Haideți să ne ridicăm pentru câteva momente, în timp ce voi citi din Cuvânt.

Marcu 16.9-20. Să ascultăm cu atenție în timp ce citim aceste versete. Noi suntem în timpul învierii, iar Isus S-a arătat înaintea oamenilor în diferite feluri.

(Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci.

Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau.

Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o.

După aceea S-a arătat, în alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară.

Aceștia s-au dus de au spus lucrul acesta celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.

În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.)”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment. Aș vrea ca fratele Marvin Smith, care a fost atât de amabil aseară și a venit cu noi în rândul de rugăciune, să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu peste Cuvântul pe care L-am citit.

Te rog, frate Smith. (Fratele Smith se roagă). Îți cerem aceasta, Doamne, și Te rugăm să împlinești aceasta. Da, Doamne. Amin. Mulțumesc. Puteți să vă așezați.

Aici sunt o mulțime de prieteni și aș vrea să-i numesc pe toți, dar așa cum spunea și fratele, nu avem timp pentru aceasta. Fratele Outlaw de aici, este un prieten apropiat de-al meu din Phoenix, împreună cu fratele Moseley și mulți alții pe care nu am timp să-i amintesc. Sunt sigur că voi înțelegeți că nu doresc să trec peste voi.

Noi suntem confrunțați în acest Cuvânt și aș vrea să vorbim câteva minute despre această Scriptură, fiindcă oriunde mergem, întâlnim necredincioși care se leagă de acest Cuvânt.

Cred că mulți dintre voi ați auzit de Paris Reidhead. El este președintele misiunii din Sudan, una din cele mai mari misiuni fundamentale din lume. El și fratele Don... nu-mi mai amintesc numele lui, dar este păstorul unei mari biserici baptiste din Chattanooga, au venit la mine acasă, în Jeffersonville, și mi-au zis:

„Frate Branham, din câte am înțeles, ai fost baptist, este adevărat?”

„Da, domnule. Eu am fost numit misionar baptist de către biserică.”

„Din câte am auzit, ești asociat cu penticostalii.”

„Da, domnule, sunt unul dintre ei.”

„Vreau să te întreb ceva,” a continuat el. „Ei susțin că au Duhul Sfânt. Tu crezi că este într-adevăr Duhul Sfânt?”

„Da, domnule.”

„Nu înțeleg de unde vine atâta agitație, strigăte și celelalte lucruri de felul acesta!”

„Ei bine, dacă nu folosești aburul ca să miști roțile, îți va ieși prin fluier. Aceasta este tot și din cauza aceasta sunt cu ei. Dacă ai putea pune entuziasmul acela la lucru ca să câștige suflete, ai putea cuceri lumea. De aceea sunt eu acolo.”

„Când eram copil, am avut o chemare din partea Domnului, iar mama a muncit din greu și a spălat haine ca să mă trimită la școală. Mă gândeam că atunci când voi obține diploma de facultate, Îl voi afla pe Hristos, dar nu a fost așa. Frate Branham, am atâtea diplome și certificate, încât pot să-ți acopăr tot peretele acesta, dar unde este Hristos în toate acestea?”

„Eu nu sunt în măsură să spun că profesorii aceia au greșit, mai ales că nu știu nici măcar gramatica, dar ce pot spune este că în toate acestea este ceva mai mult.”

„De aceea sunt aici,” a spus el. „În școală, noi am educat un tânăr din India și el a ajuns să fie inginer sau ceva de genul acesta, apoi s-a dus să-și ajute poporul. Noi l-am condus la vapor și i-am spus: „Fiule, Acum ești educat și te întorci la poporul tău. De ce nu Îl iei și pe Dumnezeu cel viu cu tine și să uiți de acel profet mort, Mahomed, la care vă închinați?” Băiatul care era mahomedan, a spus: „Ei bine, domnule, ce poate face Isus al vostru pentru mine mai mult decât face profetul Mahomed?”

„Isus al nostru îți dă Viață, ceea ce profetul vostru nu poate face,” am răspuns eu. „Dar el a promis că va face aceasta,” a spus el, „iar noi, mahomedanii, așteptăm să vedem dacă Liderul vostru va împlini ceea ce v-a promis.” „Ce anume?” l-am întrebat, iar el a spus: „Mahomed a promis numai viață după moarte, dar Isus a promis că lucrările pe care le-a făcut El, le veți face și voi.” „Dar ei le-au făcut,” am zis eu. Și tânărul mi-a spus: „Eu nu vorbesc de ei, ci de voi, cei de acum.”

„Ai citit Noul Testament, nu?”

„Da, de multe ori.”

„La ce versete te referi tu?”

„Sunt mai multe,” a răspuns el, „cum ar fi de exemplu Marcu 16, Ioan 14.12 și așa mai departe,”

„Noi am învățat în școală că anumite texte, cum ar fi de exemplu Marcu 16, nu sunt autentice. Marcu 16 începând de la versetul 9 nu se găsește în manuscrisele vechi. El a fost adăugat mai târziu.”

„Dacă ar fi fost vreun critic prin preajmă,” l-am întrerupt eu, „s-ar fi întrebat de unde scoți toate acestea, pentru că eu am studiat douăzeci de ani Istoria biblică și am învățat că Irineu, Policarp și toți ceilalți au recunoscut aceste versete ca adevărate. Sigur că ele au fost adăugate, pentru că Vaticanul nu le-a recunoscut niciodată și le-a scos afară, dar ele sunt autentice, iar scriitorii Bibliei au spus că au fost spuse de Isus.”

Și bărbatul acela a continuat să-mi povestească discuția lor:

„Marcu 16 de la versetul 9 nu este inspirat,” a spus el. Când a auzit aceasta, mahomedanul i-a replicat: „Ei bine, domnule Reidhead, atunci care parte este inspirată? Vreau să știi că tot Coranul nostru este inspirat, și nu numai o parte din el!” Ce înfrângere!

„Dacă spui că acea parte nu este inspirată, cum pot să știu că restul este inspirat?”

„Ei bine, dar Isus S-a ridicat dintre morți, pe când Mahomed este tot în mormânt.”

„S-a ridicat cu adevărat din mormânt?” a replicat tânărul. „Dacă este așa, ar fi în voi până la sfârșitul zilelor, iar lucrările pe care le-a făcut El, le-ați face și voi.”

Domnul Reidhead mi-a spus: „Frate Branham, nu am știut ce să mai zic, fiindcă Isus S-a ridicat cu adevărat dintre morți.” Și a continuat: „Mahomedaul acela mi-a mai zis: „Ați avut la dispoziție două mii de ani ca să dovediți aceasta, și nouăzeci la sută din oameni abia dacă au auzit despre aceasta, dar dacă s-ar ridica Mahomed, toată lumea ar ști în douăzeci și patru de ore.”

Așa este. Voi, misionarii, ați vizitat mormântul lui Mahomed și ați văzut cum se schimbă garda la patru ore, aducând cu sine un cal alb, pentru că ei cred că atunci când va învia, Mahomed va încăleca acel cal și va cuceri lumea.

„Noi,” a continuat el, „nu trebuie să așteptăm învierea lui Isus dintre morți, pentru că El a înviat deja.”

„Dovedește-mi aceasta!” a replicat tânărul. Apoi a continuat: „El a promis acele lucruri după ce va învia din morți, deci cum știți că a înviat?”

„El trăiește în inima mea,” a răspuns domnul Reidhead.

„Dar și Mahomed trăiește în inima mea. Religia mahomedană produce la fel de multă psihologie ca și creștinismul.”

„Frate Branham, am lovit în țărână ca un creștin învins, și mi-am promis că voi veni să vorbesc cu tine.”

Toată Biblia este inspirată și Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. El trebuie să judece într-o zi lumea aceasta, iar dacă o va judeca după o biserică, pe care o va alege? Dacă o va judeca după biserica catolică, cum susțineți voi, catolicii, după care biserică catolică o va face? După cea greacă, după cea romană sau după care? Dacă va judeca după biserica baptistă, atunci voi, metodiștii, sunteți pierduți. Dacă o va judeca după metodiști, vor fi pierduți bapțiștii. Dacă va judeca după penticostali, vor fi pierduți și metodiștii și bapțiștii. Vedeți? Dar El nu o va judeca după nici o biserică, ci o va judeca prin Isus Hristos, iar Isus Hristos este Cuvântul. El a spus în Ioan 1.1,14: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Prin urmare, El va judeca lumea prin Isus Hristos, iar El este Cuvântul. Biblia mai spune că *„El este Același ieri, azi și în veci.”*

De la început, Dumnezeu a fost infinit în înțelepciunea Lui nemărginită. Prin cunoștința Sa, El și-a împărțit Evanghelia în fiecare epocă. Bisericile încurcă totul, dar Dumnezeu își trimite profetul în scenă, pentru că Cuvântul Domnului vine la profet. De unde știu ei că este așa? Pentru că mesajul adus pentru epoca respectivă este legitimat de El.

Ce s-ar fi întâmplat dacă atunci când a venit Moise, după făgăduința dată, s-ar fi prezentat cu mesajul lui Noe? Nu ar fi fost bine, fiindcă Moise nu putea să construiască o arcă pentru salvarea oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu care a fost făgăduit epocii lui Moise, a fost Cuvântul care trebuia legitimat atunci, acest lucru fiind valabil pentru epoca fiecărui văzător sau profet, dar noi aflăm că întotdeauna oamenii trăiesc în strălucirea altei lumini.

Astfel, Isus a spus: *„Voi împodobiți mormintele prorocilor pe care i-au omorât părinții voștri.”* (Luca 11.47). Vedeți? Ei au clădit ceva pe seama unui mesaj și trăiesc în strălucirea acelei lumini, refuzând să umble în Lumina zilei.

Din pricina aceasta au refuzat să-L cunoască pe Isus Hristos când a venit, și de aceea, Isus i-a îndemnat zicând: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39). Ei au

Însă atât de multe crezuri, tradiții și lucruri, încât Isus le-a zis: „*Prin obiceiurile voastre, ați făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără putere,*” acest lucru fiind valabil pentru fiecare epocă.

Dumnezeu va judeca lumea prin Isus Hristos.

De multe ori, noi, oamenii, încercăm să avem propria noastră interpretare a Cuvântului și să spunem: „Marcu 16, începând de la versetul 9, nu este inspirat.” De ce nu este inspirat? Dumnezeu nu are nevoie de nici un interpret al Cuvântului Său, pentru că El este propriul Său Interpret. Biblia spune clar că nici un om nu poate să-L interpreteze. Astfel, la început Dumnezeu a spus: „*Să fie lumină!*” și a fost lumină. Acest lucru nu are nevoie de nici o interpretare.

El a mai spus: „*Fecioara va naște...*” și așa s-a întâmplat, ceea ce nu are nevoie de nici o interpretare. S-a întâmplat pur și simplu, deși atunci când s-a împlinit, oamenii erau atât de plini de crezuri încât nu au înțeles nimic și au trecut pe alături. S-a dus direct peste capetele lor.

Așa s-a întâmplat în fiecare epocă, iar acum este la fel. Noi vedem că acesta este adevărul și că oamenii procedează la fel, pentru că zilele în care trăim noi nu sunt diferite de cele care au fost. Biserica Îl laudă întotdeauna pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și vorbește despre ce va face, dar ridiculizează ceea ce face în prezent. Aceasta s-a întâmplat în toată Istoria Bisericii, și la fel este în seara aceasta, pentru că teoriile oamenilor vin și se amestecă, iar când vine Cuvântul adevărat și Se legitimează pe Sine însuși, ei sunt atât de plini de crezuri și orbiți de luciul lor, încât nu pot să-L accepte.

Luteranii au continuat să trăiască în lumina lui Luther, iar din pricina aceasta, mesajul metodist nu a avut mult succes, iar când au venit penticostalii, oamenii trăiau în lumina metodistă.

Dacă vă uitați în Scriptură, veți vedea epocile Bisericii, cum se desfășoară fiecare din ele, și astfel veți afla în ce epocă trăiți. Noi trăim în epoca aceasta și din pricina criticilor aduse împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, în seara aceasta aș vrea să iau un subiect pe care îl voi intitula: „**Procesul.**”

Isus nu a avut parte de un proces corect în zilele lui Pilat, de aceea aș vrea ca în seara aceasta și în mijlocul acestui grup mic de oameni, să aibă parte de un proces corect. El este încă Cuvântul. Câți dintre voi sunteți de acord cu aceasta? (Adunarea spune: „Amin.”). *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”* *„El este Același ieri, azi și în veci,”* așa că haideți să-l facem un proces corect.

Voi face această adunare să arate ca o Curte de judecată. Știu că sună ciudat, dar noi suntem o adunare micuță care dorește să audă Cuvântul lui Dumnezeu, iar eu susțin că Acesta este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu și sunt aici în apărarea Lui. Noi Îl vom aduce în fața judecății, așa cum s-a întâmplat și la Curtea lui Pilat, doar că o facem în această sală a hotelului Ramada, în ziua de 27 aprilie 1964.

Vom face ca această sală să arate ca o sală de judecată, în care voi veți fi și judecătorul și jurații, iar eu voi fi moderatorul. Vom face ca totul să arate ca un proces de judecată, iar la sfârșit va trebui să luați o decizie și să veniți cu un verdict. Ceea ce veți face de acum înainte va dovedi ce verdict ați ales. Nu contează ce veți spune acum, pentru că faptele voastre vor arăta clar verdictul pe care l-ați dat.

Eu mă voi purta ca un moderator dintr-o sală reală de judecată și Îi vom oferi un proces corect. Vă rog să aveți răbdare și să vă rugați pentru mine.

Cazul pe care Îl avem este „Cuvântul lui Dumnezeu împotriva lumii,” pentru că lumea refuză să Îl creadă. Deci, cazul este „Cuvântul lui Dumnezeu vs. lumea,” iar acuzația care I se aduce este încălcarea promisiunii. Dumnezeu este acuzat că Și-a încălcat promisiunea.

Din câte știu, într-un proces normal, procurorul sau acuzarea reprezintă statul, dar în cazul nostru, procurorul sau avocatul acuzării este Satan și reprezintă lumea. În după-amiaza aceasta el va reprezenta lumea.

Pârâtul din cazul acesta este Dumnezeu și Cuvântul Său, pentru că Dumnezeu este întotdeauna Cuvântul, iar Avocatul apărării este Duhul Sfânt.

Martorii acuzării sunt domnul Necredincios, domnul Sceptic și domnul Nerăbdător. Aceștia trei vin ca martori ai acuzării, ai lui Satan, reprezentantul lumii.

Haideți să chemăm Curtea în sesiune. Mai întâi îl vom chema în față pe procuror și pe primul său martor, ca să depună mărturie împotriva Cuvântului.

Ascultați cu atenție! Poate nu voi avea timp să ating toate punctele în aceste 30-40 de minute pe care le am la dispoziție. Poate voi trece unele lucruri cu vederea, dar dacă se va întâmpla aceasta, fie ca Duhul Sfânt să-mi descopere acum, în timp ce este chemată Curtea în sesiune.

Să țineți minte că voi sunteți în același timp și judecători și jurați. Procurorul cheamă la bară primul său martor, pe domnul Necredincios, care susține că nu tot Cuvântul lui Dumnezeu și promisiunile Lui sunt adevărate. Aceasta este plângerea lui: „că nu ne putem baza pe tot Cuvântul lui Dumnezeu.” Astfel, martorul spune: „O parte din Cuvânt este în ordine, dar nu tot.” Domnul Necredincios pretinde că este credincios, dar susține că nu putem să ne încredem în tot Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu este întru-totul adevărat.

El susține că a vizitat o așa-zisă adunare a Duhului Sfânt, unde oamenii susțineau că Marcu 16 ar fi adevărat. Mulți dintre oamenii de acolo susțineau că au fost vindecați pe baza promisiunii din Marcu 16, unde scrie: „*Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor vindeca.*” Martorul susține că L-a crezut pe Dumnezeu și că a ascultat cuvintele vorbite de acel predicator al Duhului Sfânt și de grupul

acela care avea tot felul de mărturii.

El a fost bolnav, iar oamenii aceia și-au pus mâinile peste el în acea adunare a Duhului Sfânt, dar au trecut deja două luni și nu s-a întâmplat nimic, așa că este la fel de bolnav ca atunci când oamenii aceia și-au pus mâinile peste el. Starea lui nu s-a schimbat deloc și este la fel de bolnav ca mai înainte, așa că declară următoarele: „Dumnezeu nu este drept pentru că a pus în Scriptură acest verset care nu s-a împlinit. Nu este corect ca Marcu 16 să fie în Biblie, pentru că el dovedește că Dumnezeu nu se ține de Cuvânt.” Astfel, martorul îl acuză pe Dumnezeu pentru că a pus o astfel de promisiune în Cuvântul Său.

În ordine. Acestea fiind spuse, îl invităm pe martor să se retragă. Urmează să depună mărturie domnul Sceptic, care susține că va spune numai adevărul. El susține că este credincios și că de mai multă vreme suferă de o boală gravă. Într-o zi a auzit pe stradă pe cineva care mărturisea că are un păstor cu frică de Dumnezeu, care predică despre Iacov 5.14-16, unde scrie: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.*

Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.

Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”

El susține că a mers acolo cu credință și dorește ca această Curte de judecată să audă învinuirea lui: „M-am dus acolo sincer, iar ei aveau un păstor cu frică de Dumnezeu, care a uns pe mulți și s-a rugat pentru ei. Păstorul acela a mărturisit că Dumnezeu a răspuns la Cuvântul Său și că Iacov 5.14 este adevărat. Acolo erau mulți care s-au ridicat și au mărturisit că acesta este adevărul.” S-a dus și el în față, iar păstorul acela l-a uns cu untdelemn, conform Cuvântului din Iacov 5.14, după care s-a rugat pentru el. Au trecut șase luni de atunci, dar nu s-a văzut nici

un rezultat, fiind la fel de bolnav ca la început.

Domnul Sceptic spune că aceasta dovedește că Cuvântul nu este adevărat. El susține că Marcu 16 și Iacov 5.14, nu sunt adevărate pentru că Dumnezeu nu S-a ținut de cuvânt.” El a mers sincer și cu credință la păstorul acela, despre care alții spuneau că i-a vindecat prin ungere, și i-a făcut și lui ca celorlalți, dar deși au trecut șase luni de atunci, nu vede nici o schimbare. Ca urmare, vrea să-L acuze pe Dumnezeu, pentru că a pus în Cuvântul Său aceste promisiuni pripite, pe care nu le onorează.

Începem să avem un caz adevărat aici, nu-i așa? Haideți să-l lăsăm acum pe domnul Sceptic să coboare de pe platformă, și să-l chemăm pe următorul martor, pe domnul Nerăbdător. El este foarte obraznic și spune că într-o zi a citit Evanghelia lui Marcu capitolul 11. Nu capitolul 16, ci 11.22-23, unde scrie: *„Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!*

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

El spune că n-are putere în picioare și din cauza aceasta umblă în cârje de douăzeci și cinci de ani. Păstorul lui l-a învățat că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu, așa că dacă va spune acestui munte: *„Ridică-te și mută-te acolo!”* fără să se îndoiască, va avea lucrul cerut.

Martorul spune că s-a rugat cu toată sinceritatea și a crezut că va fi în stare să-și pună cârjele jos și să plece de acolo fără ele. El a crezut sincer și din toată inima că ceea ce a cerut a fost un lucru bun. Acest lucru s-a întâmplat acum cinci ani, dar el este la fel de neputincios ca atunci. *„De ce nu Se ține Dumnezeu de Cuvânt?”*

Eu aduc aici numai trei pasaje din Scriptură sau trei martori, dar voi lăsa avocatul acuzării să mai cheme și alți martori. Domnul Necredincios și domnul Sceptic și-au adus fiecare mărturia lor. Domnul Necredincios a depus mărturie împotriva textului din Marcu 16, iar domnul Sceptic a vorbit împotriva textului din Iacov 5.14, în timp ce domnul Nerăbdător a depus mărturie împotriva textului din Marcu 11, unde a vorbit chiar Isus. Este vorba de Marcu 11.22-23. Acum îl voi invita pe domnul Nerăbdător să se retragă.

Într-un fel sau altul, noi toți am fost într-o Curte de judecată și știm că procurorul trebuie să-și prezinte cazul foarte concis. În cazul nostru, procurorul, cel care reprezintă lumea este Satan, și vine la bara de judecată ca să-și prezinte cazul. El dorește ca această Curte de judecată să înțeleagă că acești trei martori sunt credincioși și că textele împotriva cărora au depus mărturie sunt scrise în așa-zisul Cuvânt al lui Dumnezeu. El susține că ele vin din diferite locuri ale Scripturii, și că acești bărbați sunt martori că nu sunt adevărate.

El dorește ca această Curte să înțeleagă că Dumnezeu nu este corect dacă pune astfel de promisiuni pripite în Cartea Sa și-i face pe copiii Săi credincioși să le accepte, iar după aceea se dovedește că nu este în stare să le onoreze. Procurorul are aici trei martori, și noi știm că conform Scripturii orice mărturie susținută de trei martori este adevărată. El are trei martori care au venit cu trei texte diferite din Scriptură și mărturisesc că Dumnezeu nu este drept dacă pune în Cuvântul Său astfel de lucruri și-i face pe copiii Lui dragi să le accepte, să le creadă și să se călăuzească după ele, iar după aceea să-i lase baltă în felul acesta.

El susține că acești copii L-au ascultat cu toată sinceritatea, dar la urmă au fost învinși. El mai spune: „Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt învinși de așa-numitul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ei revendică aceste lucruri pentru că sunt scrise în Carte, dar altcineva le-a injectat acolo și nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, Biblia nu poate fi de încredere, pentru că aici sunt trei texte diferite și trei mărturii care arată că sunt greșite.” Procurorul dorește să accentueze și să aducă la cunoștința Curții, că acești oameni au acceptat Cuvântul cu sinceritate, crezând că este Cuvântul lui Dumnezeu, dar El nu le-a onorat credința.

Mai mult, el dorește să puncteze că acești martori declară solemn că sunt credincioși. Procurorul dorește să atragă atenția Curții din după-amiaza aceasta că Dumnezeu a promis într-un alt loc din Scriptură că toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred. Acesta este un alt cap de acuzare, pentru că El spune că toate lucrurile, nu contează care, sunt posibile pentru cei ce cred. Oamenii aceia susțin că sunt credincioși, iar procurorul încearcă să își întărească acuzațiile folosindu-se de aceasta.

Isus susține că este viu după moartea Sa, iar procurorul dorește să întrebe Curtea dacă L-a văzut după ce S-a ridicat din morți. Unde sunt semnele cuielor din mâinile Lui? Unde este coroana de spini care a fost pusă pe fruntea Lui și unde sunt urmele lăsate de acei spini? Unde este El, dacă a înviat dintre morți?

De asemenea, El a spus în Evrei 13.8 că este Același ieri, azi și în veci. Procurorul dorește ca această Curte să țină minte aceasta. Apoi spune că dorește să Îl vadă. Unde este El? În continuare susține că Luca 17.23 nu este adevărat; că Apocalipsa 3 nu este adevărat și că Marcu 4 nu este adevărat. Cu un cuvânt, el susține că toate aceste versete în legătură cu învierea sunt total false. În continuare spune că Dumnezeu susține că *„Cerul și pământul vor trece dar cuvintele Lui nu vor trece,”* nici măcar o iotă din ele. Procurorul dorește ca această Curte de judecată să înțeleagă că el are martori ca să dovedească faptul că aceste versete sunt greșite.

Noi îl întrebăm pe procuror dacă și-a încheiat de prezentat cazul, după ce a citat din Scripturi și a afirmat că nu sunt adevărate, aducând și martori care au susținut că ele nu sunt corecte și de încredere. Toți vedem că avem de-a face cu un caz important.

Haideți să-l lăsăm pe procuror și martorii lui să se retragă și Îl vom chema pe Avocatul apărării, pentru că acum este rândul Lui. Să-L lăsăm deci pe Avocatul apărării, pe Duhul Sfânt, să vină în față și să-și expună cazul.

Voi l-ați auzit mai întâi pe procuror și ce au spus martorii lui: că Scripturile citate nu

sunt adevărate.

Acum este chemat la bară Duhul Sfânt care este Martorul apărării. Primul lucru pe care dorește să-l aducă la cunoștința Curții este că procurorul nu interpretează Cuvântul în mod corect. El dorește să vă atragă atenția că acest procuror, care vă interpretează Cuvântul în felul acesta, este de fapt același interpret care i-a vorbit Evei la început. Desigur. Atunci El a răsucit Cuvântul numai puțin.

Mă voi opri puțin aici și vă voi spune următorul lucru: Dacă Dumnezeu a îngăduit toate aceste boli și moartea pe pământ, a făcut-o pentru că trebuia să rămână drept și să-și țină Cuvântul. El nu poate fi drept și în același timp să nu se țină de Cuvânt, ci trebuie să Se țină de Cuvânt ca să fie drept. Aceasta face parte din sfințenia și natura Lui.

Satan nu a interpretat tot Cuvântul, ci doar un singur Cuvânt, iar prin aceasta a făcut ca moartea să lovească întregul pământ. Fiecare bolnav din spital, fiecare sirenă care a sunat vreodată, fiecare moarte, război, sărăcie, boală și așa mai departe, au fost cauzate de necredința unui singur Cuvânt al lui Dumnezeu. Și dacă necredința într-un singur Cuvânt a pricinuit toate acestea, cum vei putea reabilita lucrurile dacă vii tot cu neascultarea unui singur Cuvânt?

Trebuie să existe ceva prin care Dumnezeu va judeca lumea, și Acela este Isus Hristos, Cuvântul, iar noi trebuie să-L credem în întregime. Fiți atenți! Procurorul a spus că oamenii aceștia au ascultat o interpretare greșită a Cuvântului, dar el este cel care vi l-a interpretat greșit, așa cum a făcut și cu Eva. Făgăduința este numai pentru credincioși, nu pentru credincioșii de graniță, pentru sceptici sau nerăbdători.

Dați-mi voie să vă spun ceva: Dacă există cineva care ar trebui să știe dacă oamenii aceștia sunt sau nu credincioși, Acela este Martorul apărării, pentru că El este Cel care însuflețește Cuvântul. Vedeți? Este la fel ca în cazul trupului vostru, care este o bucată de carne. Fără duhul care îl însuflețește, acel trup este mort. La

fel este și Cuvântul: dacă nu este însuflețit de Duhul Sfânt, este mort. Deci, dacă El însuflețește Cuvântul, trebuie să știe dacă acești indivizi sunt credincioși cu adevărat sau nu. Eu cred că avem un Martor bun al apărării pentru că este Cel ce însuflețește Cuvântul.

Martorul apărării dorește să atragă atenția Curții asupra Cuvântului împotriva căruia a ridicat procurorul toate aceste acuzații. Martorul apărării dorește să vă atragă atenția că nicăieri nu este consemnată o limită de timp în care trebuie să se împlinească făgăduința dată. El nu a spus niciodată când se va întâmpla, ci a zis doar: *„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* El nu a spus că ei vor sări în sus în clipa aceea. Cuvântul nu spune nicăieri aceasta. Astfel, în Iacov 5.14 scrie: *„Îl vor unge cu untdelemn și rugăciunea cu credință îl va mântui pe cel bolnav, iar Dumnezeu îl va vindeca.”* Aici nu scrie că ei vor sări chiar atunci, așa cum nici în Marcu 16 nu scrie că ei își vor pune mâinile peste bolnavi și imediat va avea loc o minune, ci scrie doar că *„se vor însănătoși.”* Este o făgăduință.

Dacă unii din acești necredincioși interpretează Cuvântul greșit și spun: „Ei bine, pentru omul acesta s-a făcut rugăciune. De ce nu s-a ridicat? Eu am fost la adunarea aceea și nu am văzut să se întâmple nimic.” Vedeți ce interpretare îi dați în felul acesta? Vedeți de cine ascultă ei?

Martorul apărării dorește să-i arate Curții din după-amiaza aceasta că Cuvântul nu a spus că ei vor sări în clipa aceea, ci spune: *„ei se vor însănătoși.”* Aceasta a promis El, fără să hotărască un anumit timp. Și ceea ce este foarte important: El a făgăduit aceasta numai pentru cei credincioși.

Martorul apărării dorește să atragă atenția Curții că Isus Hristos a spus că Cuvântul lui Dumnezeu este o Sămânță, și sămânța poate să încolțească și să crească numai dacă ajunge într-un pământ fertil. Dacă sămânța cade într-un pământ care este fertilizat cu credință, trebuie să încolțească, dar dacă acolo nu este nimic...

Este ca și când ai avea nevoie de o transfuzie de sânge. Dacă iei o sfeclă roșie și

pui un capăt al tubului la tine și altul la ea, cum crezi că vei obține vreun sânge când sfecla nu are sânge? Tot așa, Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi însuflețit în inima unui necredincios sau a unui sceptic. El trebuie să ajungă în inima unui credincios adevărat care crede că cerurile și pământul vor trece dar acel Cuvânt nu va trece niciodată. Așa a făcut și Avraam: el s-a încrezut în Cel ce cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi, și nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, L-a crezut pe Dumnezeu.

Martorul apărării dorește să ne aducă la cunoștință că Cuvântul este o sămânță care a fost însămânțată. Biblia spune că Cuvântul este o Sămânță, și sămânța trebuie să cadă în pământ. Astfel, citim că „...o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o.

O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc.

Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat.

O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut și au înecat-o.

O altă parte a căzut în pământ bun și a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul, șaiszeci, și altul, treizeci.” (Matei 13.4-8). El dorește să atragă atenția asupra acestui lucru.

Martorul apărării dorește să mai spună că în adunarea aceasta a Duhului Sfânt, unde se pun mâinile peste bolnavi, făgăduința Cuvântului este valabilă numai pentru credincioși. Pentru necredincioși nu există nici o făgăduință, decât aceea a despărțirii veșnice de Dumnezeu. Deci, toate făgăduințele sunt valabile numai pentru credincioși.

Cineva mi-a spus odată: „Nu contează câte dovezi îmi aduci, pentru că oricum nu cred.”

„Sigur că nu crezi,” i-am răspuns eu, „pentru că aceste lucruri nu sunt pentru necredincioși, ci sunt pentru credincioși, pentru cei ce cred.”

În continuare, Avocatul apărării dorește să cheme câțiva martori. Mai întâi este chemat Noe.

Deci, îl chemăm pe Noe ca să depună mărturie înaintea Curții din după-amiaza aceasta, în favoarea Pârâtului. Noe a fost un fermier oarecare, dar a fost și profet, iar „*Cuvântul lui Dumnezeu vine la profeți.*” Așa spune Biblia. Noe mărturisește că a trăit într-o epocă foarte avansată din punct de vedere științific, chiar mai avansată decât cea în care trăim noi. El a trăit într-un timp în care ei au construit piramidele și sfinxul, ceea ce noi nu putem să facem. Noi nu avem mașinării cu care să construim așa ceva, dar Noe a trăit într-o epocă înaintată din punct de vedere științific.

Fiind un profet legitimat, Cuvântul Domnului a venit la el și i-a spus: „Construiește o arcă pentru că va ploua!” Până atunci nu plouase niciodată în toată istoria omenirii. Astfel, Noe a mărturisit ceea ce i-a spus Dumnezeu, și anume, că „Tot ce va fi găsit în afara corăbiei făcute de el, va pieri.”

Oamenii de știință din zilele acelea puteau să privească stelele cu observatoarele lor și așa mai departe, pentru că Isus a spus: „*Cum a fost în zilele lui Noe... Aidoma va fi la venirea Fiului omului.*” Noe spune că oamenii din vremea aceea puteau dovedi că nu se găsea nici măcar o picătură de apă în cer, iar domnul Necredincios, Batjocoritor și Sceptic l-au urmărit și și-au bătut joc de el pentru că credea un lucru atât de absurd. Și în vremea aceea ei susțineau că sunt credincioși, dar i-au spus lui Noe: „Dumnezeu nu a spus așa ceva!” Însă Noe era un profet, iar Cuvântul Domnului a venit la el și i-a spus ce să facă, așa că s-a dus și a construit o arcă. El a construit-o în întregime, iar domnul Nerăbdător și domnul

Sceptic se tot plimbau în jurul ei. Veți spune: „Dar ei au trăit pe vremea aceea?”

Vedeți voi, Dumnezeu își ia slujitorii, dar nu și Duhul. Astfel, Duhul care a fost peste Ilie a venit și peste Elisei și a continuat așa mai departe; iar Duhul care a fost peste Isus, vine și peste Biserica Sa.

La fel face și diavolul: își ia omul, dar nu și duhul, de aceea și astăzi există același duh religios. Duhul care a trăit în fariseii din zilele acelea, trăiește și acum în Tucson, Arizona, la fel de necredincios și plin de crezuri și tradiții, ca atunci. Și nu trăiește doar în Tucson, ci peste tot în lume.

Același lucru este valabil și pentru Duhul Sfânt: El este în seara aceasta la fel de real ca întotdeauna; este același Isus Hristos.

Fiți atenți, fiindcă Noe dorește să spună că acești oameni au făcut haz de el și au spus că și-a pierdut mințile fiindcă credea că va cădea apă dintr-un loc unde nu se găsea nici măcar o picătură și de unde nu a plouat niciodată. Dar Noe a stat tare pe poziție și a crezut că va ploua pentru că așa a spus Dumnezeu. El a știut că Dumnezeu putea să facă ceea ce a spus, și ca urmare a construit arca.

Când arca a fost gata, Noe a stat la ușă, iar domnul Necredincios și domnul Batjocoritor i-au spus: „Ești un fanatic! Arca este gata, ai chiar și uși la ea, dar unde este ploaia?” „Situția nu arăta prea bine uneori,” spune Noe, „dar eu am crezut că Dumnezeu era în stare să se țină de cuvânt. El nu a spus niciodată când va ploua, ci a spus doar că va ploua, iar eu am știut că așa va fi pentru că El m-a pus să construiesc arca. Astfel, am făcut ce a spus El, apoi am stat liniștit.”

Noi citim că el a intrat în corabie în dimineața zilei de 17 mai, iar puțin după aceea ușa s-a închis și nu a putut s-o mai deschidă nimeni. Domnul Necredincios și domnul Sceptic s-au plimbat în jurul corăbiei râzând, făcând haz de el și zicând: „Fosilă bătrână, ai închis ușa și vrei să ne faci să credem că Altcineva a închis-o. Îți

cunoaștem trucurile și știm că ești doar un înșelător. Ești doar unul dintre tipii care încearcă să facă șiretlicuri. Tu ai închis ușa! Este doar o șmecherie a ta.”

Noe mărturisește: „Eu am fost acolo, în mijlocul acelor lucruri și am văzut mâna lui Dumnezeu închizând ușa. Noi am așteptat să plouă în prima zi, dar nu a plouat. Nu a plouat nici în a doua zi, nici în a treia și nici în a șaptea.”

Mă voi opri puțin aici, ca să vă spun că va veni o vreme când bărbații și femeile din biserică vor continua să predice și vor crede că vor fi mântuiți, dar ușa va fi închisă la fel ca în vremea lui Noe. Dacă nu ești încă înăuntru, grăbește-te și intră acum, pentru că Dumnezeu va închide ușa și nu se va mai găsi milă. Nu uitați că El a spus: *„Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului.”*

Țineți minte că până și ucenicii L-au întrebat pe Isus: *„De ce spun cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie?”* Dar El le-a răspuns: *„Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut.”* Atunci ucenicii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul, care fusese deja pe pământ, fusese decapitat și înălțat în slavă. Lucrurile pe care le căutau ei erau deja trecute.

Într-una din aceste zile, bărbații și femeile vor striga după îndurare, dar va fi prea târziu, pentru că ușa va fi deja închisă. Isus a vorbit despre aceasta când a zis: *„Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”* Ele voiau să cumpere untdelemn, dar trebuiau să facă aceasta atunci când se împărțea. Ele au bătut la ușă, dar Biblia spune că El zis: *„Adevărat vă spun că nu vă cunosc!”* Și au fost aruncate în întuneric, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Prin ceea ce spun, încerc să aduc dovezile de apărare ale Cuvântului, pentru această Curte.

Noe a continuat: „După o sută douăzeci de ani, au apărut norii și a început să plouă. Dumnezeu făgăduise aceasta, dar El nu a spus când se va întâmpla. Eu am avut numai o impresie că avea să se întâmple în săptămâna aceea. Am fost sigur că se va întâmpla când am terminat arca, dar nu a fost așa. Am stat însă liniștit

pentru că Dumnezeu făcuse o promisiune. El nu a spus niciodată în ce zi va ploua, ci a spus doar că va ploua.” Martorul își încheie mărturia și pleacă de pe platformă.

Al doilea martor chemat la bară este părintele Avraam. El spune: „Îl cunosc pe domnul Batjocoritor de aici și îi cunosc și pe domnul Necredincios, pe domnul Sceptic și pe domnul Nerăbdător. Și eu am fost un profet în zilele mele. Astfel, Cuvântul Domnului a venit la mine și mi-a spus: „Separă-te de oamenii aceștia, pentru că vei avea un copil cu soția ta, Sara.” Când am primit făgăduința, ea avea șaiszeci și cinci de ani, iar eu aveam șaptezeci și cinci. Ea era deja în menopauză de vreo douăzeci și cinci de ani. Noi eram pe jumătate frați, și m-am căsătorit cu ea când ea era doar o copilă, iar eu eram un băiat. Între noi este o diferență de zece ani. Ea a devenit soția mea și am trăit împreună în toți acești ani, dar am avut o problemă: ea era stearpă, iar eu eram steril. Fiind un profet, Cuvântul Domnului a venit la mine și mi-a spus: „Vei avea un copil cu Sara.” Când i-am spus acest lucru Sarei, ea s-a dus în oraș și a cumpărat lână să facă botoșei. Am pregătit și un leagăn și așa mai departe. Astfel au trecut douăzeci și opt de zile, așa că am întrebat-o: „Cum te simți, scumpo?” „Nu este nici o diferență,” a răspuns ea, dar eu am stat liniștit pentru că știam că era Cuvântul lui Dumnezeu.” Așa este.

Ne-am dus la un medic, dar el ne-a alungat din cabinetul lui zicând: „Un bătrân de șaptezeci și cinci de ani și o femeie de șaiszeci și cinci de ani să aibă un copil?” Vedeți? Tu trebuie să-L crezi pe Dumnezeu pe Cuvânt, indiferent de situația în care te afli, pentru că El ți-a făcut o promisiune. Deci, medicul a zis: „Un bătrân ca tine? Uitați-vă la el! Sigur n-are multe în cap. Ceva nu este în ordine cu bătrânul acesta!”

Batjocoritorii au început să se plimbe în jurul meu și să spună încă din prima lună: „Avraame, unde este fiul pe care trebuia să-l ai cu Sara? Din câte am auzit, nu s-a întâmplat nimic cu ea.” Așa a trecut primul an și nu s-a întâmplat nimic. „Avraame, tatăl națiunilor, câți copii ai?” Au trecut zece ani și nu s-a întâmplat nimic, așa că domnul Nerăbdător mă arăta cu degetul și zicea: „Vezi, nu este nimic din toate acestea! Dacă era ceva, aveai deja fiul acela. Ne-ai spus aceasta cum zece ani și tot nu s-a întâmplat nimic. Dacă era adevărul, trebuia să ai deja copilul în acești zece ani.”

În ciuda celor întâmplătoare, eu am stat pe poziție pentru că am fost foarte convins de ceea ce a spus Dumnezeu. El nu mi-a spus niciodată când voi avea acel copil, ci a spus doar că îl voi avea. Și după douăzeci și cinci de ani, când eu aveam o sută de ani și Sara nouăzeci de ani, a venit în scenă.” Avraam este un martor foarte bun. El continuă: „Eu nu m-am îndoit niciodată de făgăduința lui Dumnezeu.”

Vedeți? Noi susținem că suntem copiii lui Avraam, dar nu putem avea răbdare să așteptăm de la o seară la alta. Isus dovedește că nu suntem. Așa este, pentru că mergem pe partea greșită.

„Am așteptat douăzeci și cinci de ani,” spune Avraam, „dar Dumnezeu nu mi-a spus: „Sara va rămâne însărcinată luna viitoare,” ci a spus: „Vei avea un copil cu Sara.” Am fost foarte hotărât și nu m-a interesat cât eram de bătrân. Am știut că voi vedea împlinirea făgăduinței Lui, pentru că trebuia să fie copilul meu. Amin. Nimic nu putea să mă atingă: bătrânețea, boala, moartea sau altceva, până când avea să se îplinească făgăduința Lui. Eu nu m-am îndoit de promisiunea Lui prin necredință, ci de fiecare dată când Sara îmi spunea: „Nu simt nimic deosebit,” deveneam și mai puternic în credință. În fiecare an când ea îmi spunea: „Nu l-am avut nici anul acesta,” eu îi răspundeam: „Atunci îl vei avea anul viitor.” Și pentru că nu l-am avut nici în anul următor, am spus: „Îl vei avea la anul care vine.” Acest lucru s-a repetat an de an, timp de douăzeci și cinci de ani.”

Cuvântul nu a spus niciodată când va avea copilul, ci a spus că îl va avea.

„Avraame, știu că poți aduce multe alte dovezi, dar este suficient pentru că vreau să aduc un alt martor. În ordine.

Avocatul apărării îl va chema pe cel de-al treilea martor al Său, pe Moise. El spune: „Eu m-am născut profet.” El dorește să știți că darurile și chemarea sunt fără pocăință, fără părere de rău.

Nu contează câte cărți spun că Dumnezeu nu procedează așa, Biblia va rămâne adevărată: „Darurile și chemarea sunt date fără părere de rău,” ceea ce înseamnă că te naști în lumea aceasta ceea ce ești.

Fiți atenți. Moise a avut un semn pe care putea să-l arate oamenilor, iar acel semn era însoțit de un Glas. Astfel, s-a dus acolo cu un semn dat de Dumnezeu. Curte de judecată, nu pierde aceasta! Când Moise s-a dus în Egipt cu semnul dat de Dumnezeu, păstorul Faraon a încercat să-l murdărească, zicând că este ceva magie. El a chemat câțiva vrăjitori și i-a pus să facă același lucru, încercând astfel să transforme semnul dat de Dumnezeu într-un truc ieftin de magician.

Păstorii „Faraon” nu au murit atunci. Ei trăiesc și astăzi și spun: „Aceasta este o formă de telepatie mintală, o putere satanică.” Atunci el a chemat niște vrăjitori ieftini care au făcut exact același lucru ca Moise.

Dar el a spus: „Aceasta nu mă mișcă deloc, fiindcă știu că Glasul care mi-a vorbit din rugul acela aprins a fost un Glas biblic și El mi-a spus: *„Am auzit plânsetele poporului Meu, am văzut necazul lui și mi-am adus aminte de făgăduința Mea.”*

Ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea a fost foarte ciudat, pentru că ei aveau tot felul de șiretlicuri vrăjitoarești pe care le puteau face, iar Dumnezeu i-a dat un semn care arăta ca un truc ieftin, ca să-și încerce slujitorul. Oh, Dumnezeule! Dar Moise a stat liniștit pentru că Glasul care l-a însărcinat în acea slujbă era un Glas supranatural, și el a știut că era Dumnezeu.

Nouă ni s-a promis că vom avea același lucru în zilele din urmă, iar lane și lambre se vor ridica din nou ca să stea împotriva Celui adevărat în timpul lucrării Lui; dar mascarada lor va fi dată pe față.

Deci, cineva s-a ridicat și a încercat să imite darul lui Dumnezeu, care i s-a dat lui Moise, ca să-l facă să arate ca un trucaj ieftin.

Moise dorește să știți în după-amiaza aceasta că nu contează cât de ieftin a încercat să facă acel pastor să pară darul acela, pentru că el a știut că era un dar biblic. El a știut, pentru că așa i-a spus Glasul lui Dumnezeu. Moise vrea să știți că a trecut mult timp, dar Dumnezeu S-a ținut de Cuvânt și l-a adus înapoi în locul unde i-a spus că va fi, acolo unde erau copiii lui Israel.

Te poți retrage, Moise, pentru că Îl vom lăsa pe Avocatul apărării să cheme un alt martor. Este Iosua, care are o mărturie minunată pe care dorește să o spună în auzul nostru.

Atunci când Moise a ales câte un bărbat din fiecare denominațiune și i-a trimis să iscodească țara făgăduită ca să vadă dacă era sau nu cum li se spusese, ei s-au dus acolo prin credință. Moise a chemat un prezbiterian, un luteran, un penticostal și așa mai departe și i-a trimis în țara făgăduită. Dar știți ce s-a întâmplat când doi dintre ei au venit înapoi cu dovada? Ceilalți au început să se îndoiască. Atunci când au văzut cât de mare era opoziția, ei au spus: „Noi arătăm ca niște lăcuste pe lângă acei amaleciți, hetiti și așa mai departe, și nu suntem în stare să-i biruim.”

Iosua spune: „Eu am liniștit poporul la Cades-Barnea, la scaunul de judecată și le-am spus: „Stați pe loc și ascultați-mă, pentru că vreau să vă spun ceva. Dumnezeu ne-a spus prin Moise și Avraam că pământul acesta este al nostru. El a trimis printre noi Stâlpul de Foc care a vorbit cu profetul nostru, și ceea ce ne-a spus acest profet a fost adevărat. Dumnezeu a spus că ne-a dat deja țara, ceea ce înseamnă că suntem mai mult decât în stare s-o luăm în stăpânire, pentru că ne aparține.”

Dar știți ce s-a întâmplat? Ei au luat țara în stăpânire abia după patruzeci de ani, deși de la Cades-Barnea mai erau doar două zile până în țara făgăduită. Pot să mă opresc puțin aici?

Prezbiterienilor, metodiștilor, baptiștilor sau penticostalilor, noi am fi putut merge în Țara făgăduită acum cincizeci de ani, dar ați început să vă certați unii cu alții,

făcând organizații dintr-o parte și din alta, și având tot felul de descoperiri în loc să urmați Cuvântul, așa că suntem de cincizeci de ani de partea aceasta a făgăduinței divine.

Țineți minte că au trecut patruzeci de ani, dar Iosua dorește să știți că Dumnezeu S-a ținut de Cuvânt lucrând cu o generație nouă. Iosua a luat țara făgăduită, pentru că a liniștit poporul cu Cuvântul lui Dumnezeu și le-a spus că Dumnezeu a făcut acea promisiune. El le-a spus că Moise nu era un profet fals și că lucrările pe care le făcea el erau exact conform Scripturii. Pe el nu l-a interesat faptul că Faraon și vrăjitorii lui l-au numit fals, nici că toți vrăjitorii au putut face la fel ca el.

Iosua dorește să vă mai spună că în popor era un om numit Datan, care dorea să facă din ei o organizație. El a dorit să facă aceasta împreună cu Core, așa că s-au ridicat și au spus: „Aici sunt și alți oameni sfinți. Nu ești numai tu!” Dar Dumnezeu nu lucrează cu grupuri de oameni, ci lucrează întotdeauna cu o persoană; El nu Se poate schimba, ci procedează de fiecare dată așa cum a procedat prima dată.

Fiți atenți! La început, Dumnezeu a hotărât să-l salveze pe om prin sângele unui nevinovat și acest lucru nu s-a schimbat niciodată. Noi am încercat să construim orașe și turnuri; am încercat să-i educăm pe oameni; am încercat să-i organizăm, dar de fiecare dată ne îndepărtăm tot mai mult de El, pentru că există un singur loc în care omul poate avea părtășie cu Dumnezeu, iar acela este sub sângele vărsat al Celui nevinovat. Acesta este singurul mod prin care ne vom întâlni cu El și ne va primi credința: sub sângele Celui nevinovat, pentru că Dumnezeu nu își schimbă niciodată felul de lucrare. Dumnezeu nu a lucrat niciodată altfel, ci întotdeauna a ales un singur om. El nu te va mântui pentru că ești metodist sau pentecostal; El te va mântui ca individ și nu ca grup. El mântuiește persoana și lucrează cu un singur individ.

Moise a plâns înaintea Domnului, iar Domnul i-a zis: „Depărtează-te de ei, fiindcă Eu te-am chemat cu acest mesaj!” Și a lăsat să-i înghită pământul. Iosua dorește ca voi să înțelegeți și lucrul acesta.

După ce se retrage Iosua, dorim să chemăm repede încă un martor, ca să nu luăm prea mult timp. Aș vrea să-l chem pe Isaia. Aș putea chema sute, dar voi mai chema doi martori și apoi voi încheia.

Profetul Isaia spune: „În zilele mele, Domnul a dovedit că sunt profetul Lui. Noi știm că Cuvântul vine la profet, iar Dumnezeu a onorat și a împlinit tot ce am spus. S-a împlinit tot ce am spus încă de când eram doar un băiat, și astfel am fost legitimat printre oameni ca profet.

Într-o zi, Dumnezeu mi-a dat să spun cel mai imposibil lucru la care m-aș fi putut gândi, pentru că a zis: „Fecioara va rămâne însărcinată. Eu voi da un super-semn. Îl voi da Israelului și lumii întregi: O fecioară va rămâne însărcinată.” Eram un profet legitimat și trebuia să spun un lucru atât de pripit, dar eu am știut că acela era Glasul lui Dumnezeu.”

Isaia depune în după-amiaza aceasta mărturie în fața acestei Curți și spune că aproape fiecare fecioară din Israel a pregătit hăinuțe de bebeluș, gândindu-se că ea va fi cea care va urma să aibă acel copil. Așa este. Fiecare credea că ea va fi cea fecioară, pentru că Isaia era un profet legitimat. Astfel, tot ce a spus el în Numele Domnului s-a împlinit întocmai, iar acum a spus: „Fecioara va rămâne însărcinată.” Toate femeile spuneau: „Fiica mea va fi cea aleasă și va aparține de grupul acesta sau de acela.” Toate fiicele credeau că ele urmau să fie cea fecioară, pentru că profetul vestise acel lucru.

Iată însă că generația aceea a trecut și Isaia a murit fără ca făgăduința făcută să se împlinească. Ea s-a împlinit opt sute de ani mai târziu, fiindcă Dumnezeu nu a spus când urma să rămână fecioara însărcinată, ci a spus doar că va rămâne însărcinată. Martorul dorește să știți că Dumnezeu nu a spus că se va întâmpla în generația aceasta sau în următoarea, în timpul cutare sau cu fecioara cutare, ci a spus doar: „Fecioara va rămâne însărcinată.” Și opt sute de ani mai târziu, fecioara a rămas însărcinată. Vedeți? Dumnezeu Se ține întotdeauna de Cuvânt. Credeți aceasta?

Aș putea să chem aici tot felul de martori pentru apărare, dar dacă Curtea îmi permite, pot avea privilegiul de a fi următorul martor?

Nu voi vorbi despre Moise sau despre ceva ce s-a întâmplat în trecut, acum cincizeci de ani, acum o sută sau cinci sute de ani, ci voi vorbi despre ceea ce s-a întâmplat chiar acum. Aș vrea să fiu martorul următor care să mărturisească despre Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit pentru astăzi, nu pentru ziua lui Moise, pentru ziua ucenicilor, ziua lui Luther, ziua metodiștilor sau a penticostalilor.

Vă rog să-mi permiteți să stau în fața voastră și să aduc ceva personal și adevărat. Eu îl cunosc pe Cel pe care îl apărăm și El știe dacă este adevărat sau nu.

Cred că noi trăim în zilele din urmă și că mesajul altui timp nu se mai potrivește cu această zi. Nu se poate potrivi pentru că trebuie să fie un mesaj pentru ziua de astăzi, nu pentru ceea ce a fost acum zece ani. Cuvântul vorbește acestei generații, și dacă vorbește Cuvântul, trebuie să fie legitimat de Ceva.

Motivul pentru care ei nu l-au primit pe Isus când a venit prima dată pe pământ, este că trăiau sub o tradiție. De aceea le-a spus: „*Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre Mine.*”

Ei au zis: „Noi suntem ucenicii lui Moise, dar Isus le-a răspuns: „Dacă ați fi fost ucenicii lui Moise, ați fi crezut în Mine, pentru că Moise a scris despre Mine. Cercetați Scripturile.”

Oamenii aceia erau niște bărbați buni și sfinți, și nimeni nu putea să pună nici măcar un deget pe ei. Ei erau preoți și au trăit exemplar, și nimeni nu le putea arăta nici măcar o greșeală, pentru că altfel trebuiau omorâți cu pietre. Ei erau bărbați buni; trebuiau să fie buni după Lege și erau crescuți așa din generație în generație. Ca leviți, fiii și nepoții lor trebuiau să fie preoți din generație în generație. În pregătirea lor, ei nu au știut nimic altceva decât seminarii și

Scriptură, dar cu toate acestea, au fost prea orbi ca să-L poată vedea.

Este posibil să trăim din nou acele vremuri? Țineți minte că Scripturile spun că așa va fi. Astfel, uneori suntem atât de încăpățânați în crezurile noastre și în lucrurile pe care le facem, încât trecem la un milion de mile pe lângă. Eu cred că vom face același lucru, pentru că așa spun Scripturile.

În continuare vă voi spune ceva personal. Eu sunt numai un martor al Curții și cred că trăim în ceasul venirii Domnului. Astfel, avem tot felul de cutremure și mișcări ale lunii, iar observatorul de aici urmărește toate aceste mișcări. Ea arată ca și cum ar avea niște erupții roșii ca sângele care vin din centrul ei. Isus a spus că înaintea venirii Lui, luna se va face toată ca sângele și că peste tot pământul vor avea loc cutremure. El a spus că ziua aceea va arăta ca aceasta.

Vreau să spun Curții că nu văd nici un lucru care ar putea opri acum venirea Lui. Dacă aș avea timp, v-aș dovedi că lumea este în starea perfectă în care trebuie să fie la venirea Lui. Cât este ceasul? Eu nu știu aceasta și nimeni nu știe, dar El a spus: *„Când veți vedea aceste lucruri, să vă ridicați privirea în sus.”* Israel este în patria Sa și totul se așează la locul potrivit pentru chemarea Lui.

Părinții mei au fost catolici, dar tata și mama nu s-au dus deloc la biserică. Acolo, în acea casă micuță și veche de munte, situată în nordul statului Kentucky, Domnul a permis să vin pe lume în dimineața zilei de 06 aprilie 1909. Casa aceea veche nu avea nici măcar o fereastră, ci doar o ușă mică pe care intra lumina. Eu am fost întâiul născut al tatălui și al mamei mele. Când m-am născut pe canapeaua aceea mică de paie, mama avea cincisprezece ani, iar tata optsprezece.

Poate voi, oamenii de aici, nu știți ce este o canapea din paie. Câți dintre voi știți ce înseamnă o canapea de paie? Din ce parte a statului Kentucky sunteți voi? Canapeaua aceea mică de paie umplută cu pleavă, era singurul pat din cameră. Camera aceea și bucătăria erau atât de mici, încât împreună nu aveau mai mult de douăzeci de picioare (șase metri). Era de fapt un fel de cabană veche, fără podea,

iar masa era un boc de copac.

Acolo, în acea cameră mică, mi-a permis Isus Hristos să vin pe acest pământ. Ceea ce spun acum este de fapt mărturia părinților mei care nu erau religioși. Ei nu aveau lumină în casă, așa cum avem noi acum; nu aveau nici măcar o lampă cu ulei cum au minerii. Nu știu dacă știți ce este o lampă cu untură. Luați niște untură de porc, puneți-o într-o cană, puneți în ea o bucată de flanelă, dați-i foc și ea va arde. Acea lumină o ajuta pe mama să vadă în dimineața aceea ce eram și cum arătam. Ei au deschis fereastra aceea micuță din partea de est, în timp ce o pasăre micuță cânta la ivirea zorilor, în dimineața aceea pe la ora cinci.

Când au deschis fereastra, a intrat înăuntru un Stâlp de Foc și s-a oprit deasupra aceluia pat micuț. Când l-a văzut, mama a strigat speriată. Era prezentă și moașa, pentru că nu aveam medici, și nu știau ce să creadă despre acel lucru. Două săptămâni mai târziu, am fost dus la o mică biserică baptistă, numită „Împărăția oposumului,” unde m-a luat predicatorul în brațe și m-a închinat lui Dumnezeu.

Oamenii aceia din munți nu știau ce să creadă despre cele întâmplare la nașterea mea. Se gândeau că probabil mama își ieșise din minți sau își închipuise acel lucru.

După trei ani, ne-am mutat în Indiana, pentru că tata primise o slujbă acolo. El era călăreț și dresa cai pentru fermieri și așa mai departe. El mersese acolo să dreseze niște cai pentru caleașcă, pentru un om bogat care se numea O.H.Wathen care locuia în Utica Pike.

El este proprietarul firmei „Colonels” și a distileriei R.E. Wathen, toate din Louisville, și toate cu inițialele O.H sau R.E., iar tata îi pregătea caii pentru călărit. După o vreme, omul acela s-a accidentat, așa că tata a devenit șoferul lui privat.

M-am dus la școală la vârsta de șapte ani. Îmi amintesc că era într-o după-amiază de septembrie, și deși nu-mi place, trebuie să spun pentru că sunt pe podiumul

martorilor. Tatăl meu, care era un irlandez adevărat și un țăran veritabil din Kentucky, își făcea singur băutura, iar eu trebuia să-i car apă la mica distilerie pe care o avea. Din cauza aceasta, nu puteam merge la pescuit în balta din spatele proprietății și căram apă plângând de la distanța de un bloc, ca să răcesc țevile distileriei.

La un moment dat m-am așezat sub un plop alb și plângeam. Fața îmi era murdară, părul îmi atârna în jos, iar sub degetele de la picioare aveam un cocean de porumb care mă proteja de înțepături în timp ce veneam de la școală. Toți ceilalți băieți erau plecați la pescuit, numai eu stăteam acolo și plângeam. Mă gândeam: „De ce trebuie să fac aceasta, când ceilalți copii nu fac așa ceva?”

Dintr-o dată, din copacul acela s-a auzit un sunet ca un vâjâit de vânt, iar eu am privit în spate. Țineți minte că sunt pe podiumul martorilor! Din acel vârtej, mi-a vorbit un Glas și mi-a spus: „Să nu bei, să nu fumezi și să nu-ți murdărești trupul cu nimic, pentru că atunci când vei crește, te va aștepta o lucrare.” Aceasta m-a speriat de moarte. Eu am mers mai departe și lucrurile au început să se contureze. În vremea aceea aveam doar șapte ani.

La vârsta de șaptesprezece ani am devenit predicator baptist, la biserica misionară baptistă, iar dr. Roy E. Davis, m-a ordonat ca păstor local și mi-a dat dreptul, după legea statului, să căsătoresc, să îngrop, să botez și așa mai departe. Când a ars biserica baptistă misionară eram asistent de păstor. Domnul Davis s-a întors înapoi în Texas, din munții Davis de lângă Van Horn. În timpul cât a fost plecat, eu am preluat conducerea adunării, apoi am făcut rost de un cort și am început să predic în oraș. Eram doar un tânăr predicator.

În anul 1933, am avut un serviciu de botez, pe la mijlocul lunii iunie, în data de 16 sau 18. Stăteam acolo și era foarte cald. Fusesse cald de săptămâni întregi și nu mai plouase de două sau trei săptămâni, așa că toată regiunea era ca un cuptor încins. Cred că pe malul apei erau cam șapte sau opt mii de oameni. Am intrat în apă cu al șaptesprezecelea candidat pentru botez și am început să spun: „Așa cum te botez eu cu apă, tot așa Domnul Isus...” Când am spus aceste cuvinte, Ceva mi-

a zis: „Ridică-ți privirea!” După ce am auzit a treia oară glasul acela, mi-am ridicat privirea și am văzut ceva de vreo patru sau cinci metri pătrați, care se învârtea în cerul acela roșiatic. De acolo a venit același Stâlp de Foc care a fost prezent la nașterea mea și care mi-a vorbit din acel plop. El a venit acolo, deasupra acelor mii de oameni.

Ziarele au scris despre acest eveniment în toată națiunea, și vestea s-a dus chiar și în Canada. Noi am păstrat acele articole: „O Lumină misterioasă a apărut deasupra unui predicator baptist local în timp ce lucra sau boteza.”

Glasul acela a venit jos și a spus: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, tot așa, mesajul tău va merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos.”** Cum a fost posibil așa ceva? Se părea imposibil. Apoi am început să am aceste vedenii care se împlineau întotdeauna, iar aceasta mă înspăimânta. Frații mi-au spus: „Aceasta este de la diavolul.” Frații mei baptiști spuneau: „Este de la diavolul.”

„Eu stau liniștit,” le-am spus, „și deodată intru ca într-o transă sau așa ceva, și văd lucruri care se împlinesc întotdeauna. El mi-a spus cu douăzeci de ani înainte de construirea aceluia pod, cât de mare va fi, când se va construi și câți oameni își vor pierde viața acolo. Și s-a întâmplat exact așa.”

Unii dintre ei spuneau: „Aceasta este de la diavolul.” Atunci m-am retras și am început să plâng și să mă rog, iar într-o noapte am zis: „Doamne Isuse, Tu îmi cunoști inima și știi că Te iubesc. Lasă-mă să mor. Nu îl lăsa pe diavol să aibă nimic a face cu mine. Mai bine să mor decât să-Ți fiu un martor mincinos.”

Atunci a venit acea Lumină și mi-a arătat Scriptura care spune că acest lucru trebuie să se întâmple în timpul acesta. Acest lucru s-a întâmplat acum treizeci și trei de ani, dar eu sunt martor că acesta este adevărul.

Aș vrea să vă atrag atenția asupra acestui procuror orb din punct de vedere biblic. Poate sună ridicol, dar acest procuror al acuzării este orb din punct de vedere biblic. În Luca 17.30, Isus a spus: *„Cum a fost în zilele Sodomei...”*

Voi vreți să știți dacă acest OM este Același ieri, azi și în veci; și vreți să știți unde sunt acele semne ale cuielor și alte lucruri, nu? Ei bine, orice fățarnic vă poate arăta așa ceva, dar Viața lui Hristos Se întoarce înapoi în forma Duhului Sfânt, și nu a unor cicatrice lăsate de cuie. Trupul stă la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi, dar Duhul Sfânt a venit să Își continue lucrarea. Vreau să știți că în Ioan 14.12 scrie: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* De asemenea, vreau să știți că în Ioan 15.5 scrie: *„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.”* Dacă este așa, cum este posibil ca mlădițele să poarte altă viață sau roadă decât cea care a fost în Viță?

Cum puteți spune că epoca apostolică a încetat? De unde veniți cu așa ceva? Cum este posibil ca o ramură să aducă într-o zi portocale, iar în altă zi să aducă dovlecei? Ea trebuie să își schimbe viața. Dumnezeu a spus în Maleahi 3.6: *„Eu sunt Dumnezeu, Eu nu Mă schimb,”* ceea ce înseamnă că El este și astăzi la fel ca atunci; că El a fost așa și va fi întotdeauna așa.

Doresc să vă atrag atenția că procurorul încearcă să vă spună că El a spus că „a fost,” sau că „va fi,” dar este greșit. El a spus: *„Eu sunt Același ieri, azi și în veci,”* ceea ce înseamnă că procurorul interpretează Cuvântul greșit.

Până unde au trebuit să meargă ucenicii atunci când Isus i-a însărcinat că meargă să predice Evanghelia la orice făptură, așa cum citim în Marcu 16.15? *„În toată lumea.”* Aceasta nu s-a împlinit încă și nici: *„La fiecare făptură.”* *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la fiecare făptură.”*

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți până la sfârșitul lumii pe cei ce vor crede: ...își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (v. 15-18).

De asemenea, vreau să știți că Petru, cel care avea cheile Împărăției, s-a ridicat în ziua de rusalii și a spus în Fapte 2.38-39: *„Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”

Când s-a încheiat epoca apostolică? Aici este însărcinarea: *„În toată lumea, ...la fiecare făptură, ...și oricine va crede.”* Doresc ca această Curte să înțeleagă că aceasta este făgăduința lui Dumnezeu.

De asemenea, vreau să înțelegeți că acest interpret orb nu înțelege Scripturile. Isus a spus în Luca 17.28: *„Cum a fost în zilele Sodomei...”* Mergeți acum înapoi, pentru că Isus S-a referit la aceeași carte a Genezei la care ne referim și noi. *„Cum a fost în zilele Sodomei, tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.”* Mergeți și vedeți cum a fost în zilele Sodomei, vedeți cum suntem noi acum și ce trebuie să se întâmple.

Avraam a fost o preumbrire, iar noi, fiind morți în Hristos suntem sămânța lui Avraam și vom moșteni împreună cu el, conform făgăduinței. Toți cei aflați în această Curte cunosc acest lucru.

Priviți-l pe Avraam. El a primit tot felul de semne de la Dumnezeuul supranatural, care i S-a arătat în forma unei Lumini, ca un Glas și așa mai departe. Ultimul semn pe care l-a primit însă pe dealul Sodomei, cu puțin înainte ca lumea neamurilor să fie nimicită, a fost Dumnezeu însuși în chipul unei Ființe umane. Înțelegeți, Curte?

(Adunarea spune: „Amin!“). La el au venit trei mesageri, iar Avraam s-a grăbit să le iasă în întâmpinare.

Doi dintre ei au fost Oral Roberts și Billy Graham moderni, care s-au dus în Sodoma și au predicat Evanghelia orbindu-i cu Ea.

Dar acolo a mai fost Unul care a mâncat carne de vițel, a băut lapte de vacă și a mâncat pâine și unt, iar Avraam l-a spălat picioarele. Acolo a stat un OM.

Țineți minte că cu o zi înainte de aceasta, numele lui era Avram, dar i-a fost schimbat în Avraam, iar numele soției lui, Sarai, a fost schimbat în Sara.

Priviți ce i-a spus El lui Avraam: *„Unde este soția ta, Sara? Avraam, unde este soția ta, Sara?”*

„Este în cortul din spatele Tău,” a răspuns Avraam. Ea nu venise afară, cum fac femeile de astăzi ca să se scoată în evidență pe ele însele. Ea a stat în cortul din spate.

Și El a continuat: *„Te voi vizita din nou anul viitor, la vremea venirii copilului.”*

Sara s-a îndoit în inima ei și și-a zis: „Acest lucru nu se poate întâmpla.” Spunea aceasta pentru că nu mai avea relații intime cu soțul ei. El avea aproape o sută de ani, iar ea aproape nouăzeci, așa că și-a zis: „Să mai am plăceri cu domnul meu bărbatul, care și el este bătrân? Cum se mai poate una ca asta?”

Dar Omul care stătea cu spatele spre cort, a zis: „De ce s-a îndoit Sara și a spus: „Acest lucru nu se poate întâmpla!”?”

Avraam L-a numit Elohim. Dacă nu știe cineva, „Elohim” înseamnă „Cel Atotputernic.” Dumnezeu cel Atotputernic arătat în trup. De ce L-a numit Avraam așa? Pentru că a văzut că acel OM era Cuvântul.

În Evrei 4.12 scrie că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Când a venit Isus și a făcut acea minune descoperindu-le gândurile inimii, L-au numit Beelzebul.

Cuvântul din profeți a fost întotdeauna în stare să vestească și să deosebească. Acela era Cuvântul pentru ziua aceea, și îi identifica pe ei ca profeți. Țineți minte că El a făgăduit că lumea va fi din nou în aceeași stare și va primi același semn înainte de venirea Lui. Observați vă rog, că El a spus în Luca 17 că așa *„Cum a fost în zilele Sodomei, tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului, când va fi descoperit.”*

Curte, mă mai suportați încă un minut și mă veți lăsa să vă deschid ceva pentru puțin timp? Îmi permiteți aceasta, pentru că sunt un martor.

Fiți atenți! El nu a spus niciodată: „Când se va arăta Fiul lui Dumnezeu,” ci „Fiul omului.” Isus a venit cu trei titluri ca Fiu: Fiul omului, Fiul lui David și Fiul lui Dumnezeu, dar aceste trei titluri reprezentau aceeași Persoană.

Aceasta este la fel ca în cazul titlurilor lui Dumnezeu: Tată, Fiu și Duh Sfânt. Dar nu sunt trei dumnezei, ci este un singur Dumnezeu, cele trei titluri fiind atributele Lui.

La fel este și în cazul meu: am trei atribute, dar nu sunt trei persoane. Astfel, pentru soția mea sunt soț, pentru fiica mea care stă aici sunt tată, iar pentru nepotul meu care stă aici sunt bunic. Soția mea mă poate chema doar ca soț, dar fiica mea nu poate face aceasta, deoarece pentru ea sunt tată. Nepotul meu nu mă poate numi tată, ca fiica mea. Chiar dacă m-ar numi așa, nu este adevărat

deoarece el este nepotul și nu fiul meu. Dar cu toate aceste atribute, eu sunt aceeași persoană.

La fel este Dumnezeu, care Se descoperă pe Sine și Se aduce pe Sine jos. El a fost deasupra oamenilor, într-un Stâlp de Foc; apoi S-a arătat în Fiul Său, Isus Hristos, iar acum ni S-a descoperit prin Duhul Sfânt. Fiți atenți când vine!

Știți ce înseamnă „fiul omului”? Citiți în Ezechiel 2.1 și veți găsi răspunsul. Veți vedea că IeHoVaH însuși l-a numit pe Ezechiel, „fiul omului,” adică „profetul Său.” El i-a numit pe toți profeții „fiul omului.”

Atunci de ce S-a numit Isus pe Sine însuși „Fiul omului”? Pentru că El trebuia să vină așa cum au vestit profeții că va veni. Moise a spus în Deuteronom 18.15: *„Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica un profet ca mine.”* El a venit ca să Se descopere pe Sine însuși, ca Fiu al omului, seminței naturale a lui Avraam, dar ei au numit aceasta ca fiind o lucrare a diavolului.

La fel a făcut și sămânța duhovnicească. Știu că este dur, însă este din dragoste, pentru corectare. Sămânța duhovnicească de astăzi a făcut același lucru: a încercat să numească lucrarea lui Dumnezeu „telepatie mintală sau ceva drăcesc,” dar este Fiul omului, Hristos.

În Ezechiel era Hristos; Hristos în Moise; Hristos în David. În toți era Isus, Același ieri, azi și în veci. Ce era El? Cuvântul manifestat prin acești profeți. Ascultați-mă cu atenție, onorată Curte de judecată, înainte de a lua o decizie. Cuvântul vine la profeți. Isus a spus că în Cuvânt scrie că cei la care vine Cuvântul lui Dumnezeu, sunt dumnezei. Isus a admis că erau dumnezei.

El a spus: *„Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu – și Scriptura nu poate fi desființată –*

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10.35-36). El este Cuvântul legitimat al aceluia ceas. Ei spuneau că-i cred pe profeți, iar acolo era Cuvântul în plinătatea Lui. Totuși, ei nu L-au putut crede din cauza crezurilor și a tradițiilor lor.

Curte, priviți înainte de a lua vreo decizie. Haideți să mergem puțin mai departe. Fiți atenți! Ei L-au numit pe Fiul omului un diavol, dar cu toate acestea doreau să-L facă Împărat cu forța.

Când orbul Bartimeu a alergat după El strigând: *„Fiul lui David, ai milă de mine!”* a primit ce a cerut. Dar când femeia siro-feniciană, care era o grecoaică dintre neamuri, a alergat la El și a zis: *„Fiul lui David...”* El nici n-a luat-o în seamă. Ea nu avea nici un drept să se apropie de El ca Fiu al lui David, deoarece pentru ea nu era Fiul lui David. Dar când a zis: *„Doamne, ajută-mă!”*, când L-a numit *„Fiul lui Dumnezeu,”* a primit ceea ce dorea. Neamurile nu au nici o legătură cu El sub numele de Fiul lui David. Pentru ei, El a fost Împărat, dar pentru noi este Domn.

Când El S-a descoperit pe Sine ca Fiu al omului, așa cum a spus Scriptura că va fi, ei L-au respins spunând: *„El nu a fost Profetul!”* Nu au putut crede. Nu mai avuseseră de sute de ani un profet, și nu puteau crede că El era un Profet. Dar când a vorbit cu femeia aceea micuță care era hotărâtă pentru Viață, și i-a spus câți bărbați a avut, deși era în starea aceea păcătoasă, l-a zis: *„Doamne, văd că ești Profet.* Noi n-am mai avut nici un profet de sute de ani, dar când va veni Mesia, va face exact semnul acesta, pentru că El va fi Cuvântul. El știe ce este în inima mea.”

Și El i-a răspuns: *„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”* Mărturia ei a făcut ca întreaga cetate să vină la Hristos. Așa este. Ei au crezut cu toții.

Ca Fiu al lui David, El a fost cu iudeii. Fiți atenți! Fiul omului înseamnă profet, iar Fiul lui David înseamnă Împărat. Ei nu L-au recunoscut ca Profet, ci au dorit să-L

facă Împărat, fiindcă voiau să fie eliberați de sub jugul Imperiului Roman.

În timpul epocii Bisericii, El este numit Fiul lui Dumnezeu. Toată lumea știe că Dumnezeu este Duh, nu-i așa? (Adunarea spune: „Amin!”). Duhul Sfânt este El ca Fiu al lui Dumnezeu. El este supranatural, în timp ce Fiul omului a fost un Profet, un Om. David a fost împărat, dar Dumnezeu este Duh. În timpul epocilor Bisericii, El este descoperit ca Fiul lui Dumnezeu. Noi credem aceasta. Astfel, dacă tu nu crezi că El este Fiul lui Dumnezeu, ești pierdut, deoarece pentru epoca Bisericii, El este Fiul lui Dumnezeu.

Ascultați cu atenție și notați-vă! Epoca a șaptea a Bisericii este epoca Laodicea. Noi admitem că aceasta este epoca Laodicea, nu? (Adunarea spune: „Amin!”). Să țineți minte că El, Cuvântul, a fost scos afară din biserică. Este adevărat? („Amin.”). A fost scos afară! El stă afară și încearcă să intre înapoi: *„Eu stau la ușă și bat.”* (Fratele Branham bate de trei ori în amvon). Și ce mai spune? *„Tu zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”* (Apocalipsa 3.17). Vedeți? El, Cuvântul, este afară.

Cine l-a scos afară? Tradițiile noastre. Tradițiile noastre metodiste, baptiste, prezbiteriene și pentecostale au respins Cuvântul, iar El nu mai are nicăieri nici o legătură de colaborare. Toți se feresc de El și Îl numesc un duh necurat.

Cred că voi înțelegeți că Isus a spus că în zilele din urmă, chiar înaintea venirii sfârșitului, El se va descoperi din nou ca Fiu al omului și nu ca Fiu al lui Dumnezeu, nu-i așa? Aceasta împlinește Maleahi 4 și toate celelalte făgăduințe date lui Avraam, ultimul semn primit de Avraam. El a așteptat fiul făgăduit, și ultimul semn pe care l-a primit a fost Dumnezeu descoperit într-o ființă umană. Iar Isus a spus că *„Așa cum a fost în zilele lui Lot, va fi și la venirea Fiului omului.”*

Vă rog să mă mai îngăduiți puțin, fiindcă aici vreau să vă spun ceva, vouă, teologilor. Cercetați Scripturile prin Istoria Bibliei. După cum mi-ați spus săptămâna aceasta, voi sunteți învățați ai Bibliei și susțineți că epoca apostolică s-a încheiat.

De asemenea susțineți că știți toată Istoria Bisericii. Totuși, aș vrea să vă atrag atenția asupra unui lucru. Dumnezeu să mă ierte dacă nu este potrivit să-l spun acum.

Lumea se află exact în starea Sodomei și nu a mai fost niciodată un alt timp atât de asemănător cu ea, ca acesta. Astfel, săptămâna trecută, mai mult de șaiszeci la sută din profesorii din statul Florida au fost dați afară din școli din pricină că erau homosexuali. În California, homosexualitatea a crescut cu patruzeci la sută comparativ cu anul trecut. Școlile și seminarele sunt pline de acest lucru, pentru că lumea se află în aceeași stare ca în zilele Sodomei. Dumnezeu este obligat moral să pedepsească această națiune, pentru că altfel va trebui să ridice Sodoma și Gomora și să le ceară scuze pentru că le-a ars. Uitați-vă la ceasul în care trăim.

Curte, gândiți-vă numai puțin înainte de a ajunge la o concluzie.

Isus nu a spus niciodată: „În zilele în care Se va descoperi Fiul lui Dumnezeu.” El a fost descoperit în epoca Bisericii, dar biserica l-a dat afară. Acum, El Se descoperă ca Fiu al omului: „*Când Se va descoperi Fiul omului.*” Dumnezeu manifestat printre oameni, cum a fost atunci: Fiul omului în mod profetic.

În Maleahi 4 este făgăduit că va veni un văzător cu un Glas. Nu Maleahi 3 unde scrie: „...*Voi trimite pe solul Meu,*” ci Maleahi 4. Nu le confundați, pentru că dacă faceți aceasta vor trece pe lângă voi. Mesagerul din Maleahi 4, nu este mesagerul din Maleahi 3.1 unde scrie: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.*” Când va veni mesagerul din Maleahi 4, lumea va fi arsă și va începe Mileniul: „*Căci cei răi vor arde, iar cei drepti vor călca pe cenușa lor.*” (v.1,3). Aceasta nu s-a întâmplat niciodată în zilele lui Ioan. Vedeți? Maleahi 4. Fiți atenți că trebuie să fie un semn, iar acel semn trebuie să fie unul biblic.

Isus a spus: „*Eu am venit de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu.*” El a fost Stâlpul de Foc din rugul care nu se mistuia. Ei au stat acolo și l-au spus lui Isus: „*Tu n-ai nici cincizeci de ani.*” Poate arăta puțin mai în vârstă decât era cu adevărat. Slujba

Lui era foarte grea, iar Biblia spune că „*N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.*” (Isaia 53.2). Poate era un Individ micuț, iar ei l-au zis: „*N-ai nici cincizeci de ani și spui că l-ai văzut pe Avraam?*” Dar El le-a răspuns: „*Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.*” (Ioan 8.57-58). El a mai spus: „*Eu vin de la Dumnezeu. Eu am fost în Stâlpul de Foc din pustie și am venit de la Dumnezeu.*”

El a fost făcut trup de carne și a fost numit „*Fiul lui Dumnezeu.*” Dumnezeu a umbrit o fecioară, a creat o celulă de sânge care l-a adus pe Fiul lui Dumnezeu, iar El a locuit în acel Fiu: „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.*” (2Corinteni 5.19).

Și El a mai spus: „*Eu merg la Dumnezeu.*” Când? După moartea, îngroparea și învierea Sa.

Saul era în drum spre Damasc când a fost lovit de o Lumină, de acel Stâlp de Foc. Credeți că un iudeu ar numi orice lucru sau iluzie, „*Domn?*” Când și-a ridicat privirea și a văzut acel Stâlp de Foc, Saul a știut că era Cel pe care l-au urmat părinții lui din Egipt, de aceea a zis: „*Cine ești Tu, Doamne?*”

Și Domnul a zis: „*Eu sunt Isus pe care-l prigonești.*” El este Același ieri, azi și în veci.

Glasul acela biblic i-a vorbit lui Moise din rugul acela, iar Moise a stat neclintit pe aceea. Glasul care mi-a vorbit din acel tufiș atunci când aveam șapte ani, era un Glas biblic, iar eu stau încă pe acest lucru și spun că este adevărul. Când Moise a văzut acel Cuvânt, a știut că trebuie să se împlinească. Și eu știu că și acest Cuvânt trebuie să se împlinească. „*Fiul omului trebuie să Se descopere,*” așa cum a fost spus. Observați cum este făgăduința. Acolo nu scrie „*Fiul lui Dumnezeu,*” ci „*Fiul omului.*” Vedeți? El s-a descoperit ca Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu și Fiul lui David.

După încheierea epocilor Bisericii, când este scos afară El va fi descoperit din nou ca „Fiul omului,” pentru că fiind morți în Hristos, noi suntem sămânța lui Avraam. Noi suntem sămânța Lui împărătească. Câți sunt de acord că Biserica este sămânța Lui împărătească? (Adunarea spune: „Amin!”). Vedeți? El face același lucru pe care l-a făcut cu Avraam.

Iertați-mă, dar voi, care spuneți că cunoașteți atât de bine Istoria, spuneți-mi unde a fost în toată istoria un conducător care să meargă unde ați mers voi, metodiștii, baptiștii, prezbiterienii, luteranii și toți ceilalți? Când a fost trimis vreodată la voi un om al cărui nume să se termine cu terminația „h-a-m”? Ați avut bărbați ca Sankey, Moody, Finney, Knox, Calvin, dar niciodată n-a fost un „ham,” așa cum a fost **Abraham**. (În limba româna scrie Avraam.). **Graham** are numai șase litere, dar **Abraham** are șapte litere pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit.

Observați că această Persoană l-a vizitat pe Avraam, care era cel ales. El nu a locuit în Sodoma, pentru că a fost chemat afară de acolo. Nici Mesagerul care l-a vizitat nu s-a dus niciodată în Sodoma, dar priviți ce au făcut cei doi îngeri care s-au dus acolo.

Priviți ce a făcut Acesta pentru Biserica aleasă. Isus a atras atenția că în zilele din urmă se va întâmpla același lucru, când Fiul omului Se va descoperi în trup de carne, Cuvântul care descoperă tainele inimii. Biblia spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Așa au făcut toți profeții. Isus a fost numit Beelzebul pentru că a făcut aceasta, iar acum, în zilele din urmă, este respins din nou.

Mă întreb dacă acel interpret orb s-a gândit vreodată la aceasta și dacă își va da vreodată seama că aceste Scripturi care au fost profețite pentru aceste zile trebuie să se împlinească. Credeți că se vor împlini în aceste zile? (Adunarea spune: „Amin!”). Cuvântul lui Dumnezeu stă în așteptare. Toate aceste lucruri și epoci ale Bisericii au trecut, dar este făgăduit că se va întâmpla din nou.

El S-a descoperit pe Sine însuși ca Fiu al lui Dumnezeu, botezat cu Duhul Sfânt. Biserica pentecostală a adus semne și minuni cum a făcut și El. Ei L-au văzut pe Dumnezeu în vedenii puternice și așa mai departe.

Biserica nu L-a mai văzut niciodată pe Fiul omului manifestat în trup de carne, care să descopere tainele inimii, până în timpul acesta. Acela a fost timpul în care a ars Sodoma și a venit la suprafață fiul făgăduit. Mă întreb dacă acel interpret orb al Scripturii s-a gândit vreodată la aceasta. Doresc ca această Curte să-și amintească aceasta. Țineți minte că nu contează cât va sta în așteptare acel lucru, el se va întâmpla negreșit. Da, se va întâmpla.

Martorii apărării au mărturisit adevărul absolut. Dumnezeu a spus: *„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”*

Lumea de afară vrea ca voi să credeți că imediat ce puneți mâinile peste bolnavi, picioarele schilodite trebuie să se îndrepte și astfel omul să sară în sus și-n jos, dar El nu a spus niciodată aceasta. El nu a promis niciodată aceasta, ci a spus: *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.”* (Iacov 5.15). El nu a spus când se va întâmpla aceasta, ci a spus doar că *„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* El nu a spus niciodată când se va întâmpla aceasta, ci a zis: *„...orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”* (Marcu 11.24). Vedeți? El nu a spus când.

Dacă suntem într-adevăr credincioși adevărați, când ni se predică aceste Scripturi nu există nimic să ne poată spune ceva diferit. Nimeni și nimic nu ne poate spune că este greșit și nu contează câți necredincioși se ridică să ne explice aceasta și aceea. Un lucru este clar: Dumnezeu Se ține de Cuvânt! Marcu 16 este la fel de inspirat ca Ioan 3.16. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea fiecare Cuvânt din Ea este inspirat și totul este Dumnezeu, dacă citești așa cum este scris.

Aș vrea să chem biserica la bara mărturiei ca să vedem aceste lucruri. Înainte să

numiți ceea ce vedeți, „de la diavolul,” amintiți-vă de făgăduința care a fost dată pentru această zi. Vedeți? Amintiți-vă aceasta, pentru că un singur cuvânt spus împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în lumea aceasta, nici în Lumea viitoare. Voi îl vedeți pe Duhul Sfânt manifestându-Se și făcând același lucru.

Mă uit la o femeie micuță care stă aici în fața mea. Cred că este prezbiteriană, dacă nu greșesc. Ea a fost în casa mea, nu demult, fiindcă avea cancer, iar medicii i-au spus că va mai trăi până miercuri. Ea stătea acolo în cameră și am observat că era lângă un prieten de-al meu. Medicii din oraș i-au spus că va mai trăi până miercuri, iar acum sunt foarte încurcați, pentru că ea stă în seara aceasta aici, bine, sănătoasă și în viață. Îi ești recunoscătoare pentru aceasta, nu-i așa, soră? Ridică mâna dacă este așa. O vedeți cum stă acolo? Acum câteva luni i s-a spus că va mai trăi doar până miercuri, iar acum medicii nu știu ce să creadă și sunt uimiți. Cel ce a vorbit a fost „Așa vorbește Domnul,” iar cuvintele Lui sunt încă adevărate.

Când Scriptura spune că *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși,”* așa va fi. El nu a spus când se va întâmpla vindecarea, dar dacă tu ești un credincios adevărat, nimic nu te va face să dai înapoi.

Fiți atenți la mărturia lui Avraam. Ascultați restul mărturiilor. Astăzi aș putea să chem sute de martori în scenă și să vă arăt că Dumnezeu Se ține de Cuvânt în ciuda a tot ce l-ar sta în cale. Voi să stați numai acolo și să credeți în inima voastră că se va întâmpla.

Acum mă refer la această micuță doamnă. Acum câteva minute, cineva mi-a zis: „Frate Branham, îți amintești de doamna aceasta micuță și de rugăciunea ei de credință? Cu câțiva ani în urmă ea era pe moarte.” Este aici? Mi-a arătat-o cineva. Dacă stai pe aici pe undeva, ridică-te în picioare.

În rând era o femeie micuță, iar un frate cărunt mi-a arătat-o și mi-a spus că este pe moarte din pricina cancerului. Dar ea trăiește și astăzi și este aici. Este această

doamnă în sală? Cu puțin timp în urmă era în camera de Cină. Desigur. Este doamna Waldrop, care acum cincisprezece ani stătea în rândul de rugăciune, pe moarte. Ea avea o radiografie de la medicul ei, în care se vedea că inima ei era mâncată de cancer, dar atunci a venit „Așa vorbește Domnul!”

Lăsați criticii să se ridice și să spună ce vor! Eu sunt martor că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, că El este și acum, ceea ce a fost atunci. El nu este „Eu am fost,” sau „Eu voi fi,” ci El este „Eu sunt,” în timpul prezent, „Același ieri, azi și în veci.” Isus și Cuvântul Său este Același. El este Cuvântul, credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”).

Și ce a spus El? Că *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”*

Voi sunteți jurați și ați auzit toate mărturiile. Câți martori putem chema? Nu contează câți martori aduce procurorul, pentru că aceste cuvinte mărturisesc împotriva lui și dovedesc că el interpretează Scriptura greșit. Câți cred că aceste cuvinte sunt Adevărul? Câți sunt credincioși? Ridicați mâna. (Adunarea spune: „Amin.”). În ordine. Biblia spune că *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Dumnezeu îl va ridica.”* Și: *„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”*

Aș vrea să fiți atenți cu toții. Din acest mesaj micuț și prezentat în părți, ați putut trage niște concluzii, iar în mintea voastră ați ajuns deja la o concluzie, pentru că așa face juriul. Felul în care vă veți purta de acum încolo va dovedi verdictul vostru. Înțelegeți? Felul în care veți trăi în continuare va dovedi verdictul vostru. Dacă mergeți și spuneți: „Sunt la fel de bolnav ca atunci când am venit,” aceasta va arăta ce fel de verdict ați dat în Curtea din după-amiaza aceasta.

Eu cred că El a avut parte de o judecată dreaptă, pentru că am adus Cuvântul. El a fost dovedit că este Cuvântul; a fost identificat ca fiind Cuvântul. Dacă voi muri în seara aceasta, cuvintele pe care le-am spus sunt adevărate. („Amin.”). Lumea știe

aceasta și la fel lumea științifică. Este același Stâlp de Foc, același Înger al Domnului.

Câți dintre voi ați văzut fotografia? Ea este expusă la Washington DC și reprezintă singura Ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată. Dacă voi muri în seara aceasta și nu vă voi mai vedea niciodată, să știți că ceea ce v-am spus este adevărul. Aici este Scriptura care spune că trebuie să fie în felul acesta. Numiți-L apoi diavol, dacă așa vreți, fiindcă aceasta va fi între voi și Dumnezeu. Vedeți?

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, și El Se identifică pe Sine însuși așa cum a promis. Noi am putea spune mult mai multe. În aceste zile din urmă, El Se face cunoscut printre oameni în chipul slujitorilor Săi. Vedeți? Nu ca Fiu al lui Dumnezeu și nu ca Fiu al lui David, ci ca Fiu al omului. Fiul lui Dumnezeu este supranatural.

Ca Avraam. El a auzit Glasul Lui și i s-au spus lucruri, a văzut lumini și așa mai departe, dar cu puțin timp înainte de venirea fiului făgăduit, Dumnezeu S-a descoperit ca Om, într-un trup de carne, și a cunoscut gândurile din inima Sarei, care se afla în cortul de la spatele Lui. Câți dintre voi știți că așa scrie în Scriptură? (Adunarea spune: „Amin.”). Foarte bine.

El a spus: *„Cum a fost în zilele Sodomei, aidoma va fi la venirea Fiului omului, când va fi descoperit Fiul omului.”* Vedeți? Fiul omului va fi descoperit, nu Fiul lui Dumnezeu. El este dat afară din biserică și Se descoperă pe Sine însuși ca Fiul omului, Cuvântul Se face trup printre noi.

Oh, Curte deschide ochii înainte de a lua o decizie! Ia o decizie și crede cu toată inima! El a dovedit aceasta în scris, în Scriptură și este justificat în ceea ce spune. Eu știu că El are dreptate și pot dovedi aceasta. Dumnezeu nu are nevoie de nimeni să interpreteze și să spună: „Aceasta este așa și aceasta este așa.” El spune că o va face personal și așa este, fiindcă este propriul Său Interpret.

Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin.”). Câți sunteți credincioși? Ridicați mâna și spuneți: „Eu sunt credincios.” Toți cei credincioși să se ridice în picioare.

Înainte de încheiere, doresc să-I mulțumesc Domnului pentru că această Curte a luat o decizie. Juriul a ajuns la verdictul că Isus Hristos este justificat că a pus aceste lucruri în Cuvântul Său, fiindcă atunci când este Interpretat cu adevărat în Lumina Cuvântului, este Adevărul. Curte, câți credeți aceasta? Ridicați mâna și spuneți: „Eu cred înaintea lui Dumnezeu că acesta este Adevărul. Da, cred că este Adevărul.” În timp ce lăsați mâinile jos, câți puteți spune: „Eu cred ceea ce ai spus; cred că acesta este Adevărul adevărat; cred că este Cuvântul lui Dumnezeu.”

Ridicați mâna. În ordine.

Aș vrea să vă întindeți mâinile peste masă și să vă puneți mâinile peste un alt credincios. Suntem noi credincioși? Ce a spus El? Că *„Acele semne îi vor însoți pe cei ce vor crede.”*

Curte, ai ajuns la o concluzie? Spuneți: „Amin! (Adunarea spune: „Amin.”) Am ajuns la un verdict.” Este adevărat? Amin? („Amin.”). Marcu 16 este adevărat, amin? („Amin.”). Atunci, *„Acele semne îi vor însoți pe cei ce cred.”* Bolnavii trebuie să se însănătoșească. („Amin.”). Așa a spus El, nu-i așa? („Amin.”).

Felul în care vă rugați la biserică este același în care vă rugați și pentru persoana peste care v-ați pus mâinile. Ei se roagă pentru voi. *„Acele semne îi vor însoți pe cei ce cred.”* Ce se va întâmpla? Faptele voastre, de acum încolo, vor dovedi care este verdictul vostru cu adevărat.

Fiecare din voi să-și plece capul și să se roage pentru persoana peste care și-a pus mâinile.

Isuse Hristoase din Nazaret, eu aduc din nou aceasta în atenția Ta. Acești bărbați și femei susțin prin mărturia lor că sunt credincioși și s-au ridicat și și-au pus mâinile unii peste alții. Doamne, noi credem Cuvântul Tău; credem că în acest timp în care peste tot se vede numai învățătură religioasă, etică și sisteme educaționale, Cuvântul Tău rămâne adevărat și Același.

Doamne, în Curtea din după-amiaza aceasta, noi am chemat martori, ca să ai parte de o judecată dreaptă, și nu de una de formă cum a făcut Herodot și alții. Noi îți oferim o judecată dreaptă și corectă, iar copiii Tăi și-au format deja o opinie despre Cuvântul Tău, și anume, că în anul 1964 în care trăim, Tu ești același Dumnezeu dintotdeauna și că fiecare Cuvânt pe care L-ai promis este Adevărul. Ei au mâinile puse unii peste alții ca dovadă că cred aceasta și se roagă unii pentru alții.

Tu ai spus: *Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.* Tu nu ai spus niciodată în cât timp se va întâmpla aceasta, ci ai spus: *„...se vor însănătoși.”*

În acest proces, eu am fost moderator, iar acești oameni au fost jurați și judecători, iar ca dovadă a hotărârii luate, și-au pus mâinile unii peste alții și se roagă unii pentru alții.

Acțiunile lor vor dovedi cu siguranță care este verdictul lor. Fie ca niciodată să nu se găsească printre ei vreo boală sau orice altceva care i-ar putea apăsa. Îngăduie ca ei să știe că Dumnezeu a promis și va face ceea ce a spus.

Uneori El zăbovește, așa cum a făcut și în zilele lui Noe, în zilele lui Moise și în alte zile. El nu le-a spus credincioșilor de la Rusalii: „Mergeți în Ierusalim și vă voi da Duhul Sfânt în douăzeci și patru de ore,” ci a spus: *„Rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”* (Luca 24.49). Doamne, ei au stat acolo până când au primit dovada și Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a vorbit prin ei.

Fie ca oamenii aceștia care și-au pus mâinile unii peste alții, mărturisindu-și astfel credința în faptul că El Se ține de cuvânt, și care stau în Curtea din după-amiaza aceasta în prezența lui Dumnezeu și a Cuvântului Său pe care L-am citit, să fie vindecați în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Cei care v-ați ridicat în picioare să mărturisiți în fața acestei Curți că sunteți credincioși, să credeți că El este corect și Își ține Cuvântul. Nu contează cât timp trebuie să treacă, El se va împlini. Credeți aceasta? („Amin.”). Acceptați aceasta? („Amin.”). Dumnezeu să vă binecuvânteze. Eu cred aceasta din toată inima.

Haideți să ne plecăm capetele.

Este aici vreo persoană care este necredincioasă sau care nu este un creștin adevărat? Dacă da, aș vrea să-ți dau șansa să vii aici, înaintea acestei Curți, și să mărturisești: „Eu m-am îndoit toată viața, dar de acum înainte Îl accept pe Isus Hristos.

Eu știu că Biblia spune că *„după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”*

Ei I-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12.38-40).

Noi L-am văzut și știm că este Adevărul. El este ridicat dintre cei morți, iar noi

credem aceasta. Noi trăim într-un timp ca cel din zilele lui Iona, când orașele au fost pervertite spre rău. Apoi, el a ieșit din pânțele balenei ca unul înviat dintre cei morți. Noi credem că Isus Hristos a fost ridicat dintre cei morți și Se face cunoscut în epocile Bisericii, ca Fiu al lui Dumnezeu. El își împlinește acum făgăduința pentru zilele din urmă, de a Se descoperi seminței împărătești a lui Avraam, ca Fiu al omului.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Cu capetele plecate, încet și cu respect, să cântăm o strofă din cântarea: „Eu Îl iubesc.”

„Eu Îl iubesc, pentru că El m-a iubit întâi.”

Dacă nu ești creștin dar vrei să devii și să iei în seara aceasta poziție împreună cu cei puțini și batjocoriți ai Domnului, din această zi păcătoasă care este aidoma cu zilele lui Noe și ale Sodomei, vino, în timp ce cântăm cu capetele plecate și în rugăciune.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și mi-a răscumpărat salvarea

Pe lemnul de la Calvar.

Să rămânem cu capetele plecate în timp ce fredonăm. (Fratele Branham începe să fredoneze).

Puteți să vă scuturați numai puțin? Dumnezeu care a făcut această făgăduință este aici, descoperindu-Se și legitimându-Se chiar aici pe pământ. Scriptura este aici și nu este nevoie s-o interpreteze nimeni pentru că Ea este deja interpretată. El mi-a răscumpărat salvarea. Acceptați aceasta?

(Fratele Branham continuă să fredoneze: „Eu Îl iubesc.”).

Dacă ești deja creștin și dorești să trăiești mai aproape de Dumnezeu, ridică mâna în timp ce cântăm din nou cu capetele plecate. Poate dorești să umbli mai aproape de Dumnezeu, fiindcă crezi că acesta este Adevărul și că noi trăim în zilele din urmă.

Dumnezeu să fie cu tine, prietene. Nu vă lăsați biruiți! Nu vă lăsați biruiți! Credeți-L! Eu Îl iubesc. Spuneți aceasta din toată inima. Predați-vă pe voi înșivă. El este Cuvântul acestei zile.

...El m-a iubit întâi...

- Amin -